

Arrest

nr. 37 149 van 19 januari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 12 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 december 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 23 november 2008 het Rijk binnen en diende op 25 november 2009 een asielaanvraag in. Op 12 oktober 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bangladesh, meerbepaald uit het district Comilla. U verklaarde lid te zijn van de Jatiya partij in Bangladesh. Begin 2007 leerde u een meisje kennen met wie u wilde huwen. Uw familie ging toestemming vragen aan haar familie, hetgeen werd geweigerd. De familie van uw vriendin zou met de partij Jamiaat zijn verbonden. Daarop, op 16 december 2007, zou

u met uw vriendin zijn weggelopen. U stelde dat de familie van uw vriendin dan een valse klacht tegen u hadden neergelegd op 17 december 2007. U zou reeds voordien door de partij Jamiaat zijn gevraagd om hen te vervoegen en kende daarom al problemen met hen. De mensen van die partij zouden uw vriendin dan zijn komen halen, hetgeen gepaard ging met een vechtpartij. Nadien zou u hebben vernomen dat er een arrestatiebevel op uw naam was uitgevaardigd waarop u ondergedoken ging leven. In mei 2008 kon u dan Bangladesh verlaten. U reisde met uw eigen paspoort en een visum naar India. Vanuit India reisde u dan met valse documenten naar Italië van waaruit u naar België kwam waar u op 25 november 2008 asiel aanvraag. Ter staving van uw asielaanvraag legde u juridische stukken voor, evenals een kopie van een geboorteakte, een attest van uw partij en een kopie van een nationaliteitscertificaat.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) moet vooreerst vaststellen dat u op 9 februari 2009 ter staving van uw beweerde identiteit enkel twee kopieën van identiteitsdocumenten voorlegde. U gaf daarbij op geen enkele manier aan waarom de originele documenten niet konden zijn voorgelegd. Het CGVS wijst er op dat de waarde van deze kopieën beperkt is daar de echtheid ervan door het CGVS niet kan beoordeeld worden aangezien kopieën gemakkelijk vervalst kunnen worden. Bovendien stroken deze documenten ook niet helemaal met de verklaringen die u aangaande deze documenten aflegde. Zo verklaarde u dat u een geboorteakte bezat die was uitgegeven toen u nog in Bangladesh was, meerbepaald in het begin van het jaar 2008 (zie gehoorverslag CGVS p.5). Nochtans dateert de geboorteakte die u neerlegde 20 augustus 2008, dat is nadat u Bangladesh zou hebben verlaten. U gaf immers zelf aan dat u begin mei 2008 Bangladesh verliet (zie gehoorverslag CGVS p.3).

Daarnaast verwijst het CGVS naar de weinig geloofwaardige verklaringen aangaande uw asielrelaas en uw vertrek uit Bangladesh. Zo verklaarde u dat u met uw eigen paspoort uit Bangladesh vertrok (zie gehoorverslag CGVS p.6). Dat paspoort zou aan de grens tussen Bangladesh en India door beide controlediensten zijn gecontroleerd bij uw reis van Bangladesh naar India. Dat u uw land verliet onder uw eigen naam en gebruik makende van uw eigen paspoort is niet in overeenstemming te brengen met uw beweerde vrees die volgt uit een gerechtelijke zaak die tegen u hangende zou zijn. U zou verdachte zijn in een zaak van een ontvoering van een minderjarig meisje, hetgeen een ernstig misdrijf is. Echter, dat u minstens het risico nam om onder uw eigen naam naar India te reizen, mét uw documenten, doet afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging als gevolg van die in verdenkingstelling in deze zaak. Bovendien kan het CGVS opmerken dat u het paspoort waarmee u naar India reisde in elk geval niet voorgelegde. Verder moet het CGVS vaststellen dat u verschillende juridische documenten voorlegde maar dat u deze documenten niet duidelijk kon benoemen of onderscheiden (zie gehoorverslag CGVS p.9-11). Zo stelde u expliciet dat er een arrestatiebevel was, maar achteraf bleek dat er geen arrestatiebevel in deze bundel was opgenomen, hoogstens was er een datum vermeld waarop u diende te verschijnen. Zo stelde u dat een advocaat uw zaak behartigde en wanneer u gevraagd werd naar de vermelding van diens naam in de door u neergelegde documenten verwees u naar de stempel van de advocaat als "Notary Public" (zie gehoorverslag CGVS p.12). Echter bleek de naam van uw advocaat nergens in de inhoud van de documenten te staan vermeld als zijnde uw advocaat. Zo kan het CGVS ook nog opmerken dat u weliswaar zelf ook klacht zou hebben neergelegd tegen de familie die u mishandelde, maar daar kan u geen enkel document van voorleggen (zie gehoorverslag CGVS p.10), hoewel u normaliter een kopie van de klacht zou zijn bezorgd.

Vervolgens bleek uw kennis van de Jatiya partij ook beperkt en niet recent waardoor verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Er werden vragen gesteld over de recente verkiezingen die dateren van december 2008, maar u bleek weinig op de hoogte daarvan. Zo verklaarde u vooreerst dat er geen ministers van uw partij in de regering zitten (zie gehoorverslag CGVS p.7), terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat er wel een minister van deze partij in de regering zit. Namelijk werd GM Quader, de broer van de voorzitter HM Ershad, minister van burgerluchtvaart en toerisme. Zo wist u daarnaast niet of er iemand van uw partij tot parlamentslid werd verkozen (zie gehoorverslag CGVS p.7). Dit is weinig geloofwaardig voor iemand die verklaarde actief te zijn voor die partij. U legde bovendien een attest van deze partij voor dat dateert van hetzelfde ogenblik als de verkiezingen, zijnde de maand december 2008. Indien dit een waarachtig document betreft, zou u dus minstens in die periode nog contact hebben gehad met uw partij en kan toch enigszins verwacht worden dat u enige recente kennis van zaken hebt, al was het maar uit interesse en voorgaand engagement. U gaf verder verkeerdelijk aan dat er in de verkiezingen van 2001 niemand van uw partij werd verkozen voor het parlement. Dat concludeerde u uit de vaststelling dat de BNP en Jamiaat de regering vormde na die

verkiezingen van 2001. Aldus blijkt u niet goed te weten wat het verschil is tussen parlement en regering, hetgeen niet in overeenstemming is te brengen met uw beweerde profiel. U gaf hoe dan ook enkel namen op van politici die belangrijk waren verschillende jaren terug, zoals u zelf aangaf, zonder enige recente naam op te geven.

Ten slotte dient het CGVS nog te verwijzen naar de door u neergelegde documenten. Gezien bovenstaande vaststellingen kunnen deze documenten niet als geloofwaardig worden weerhouden. Documenten neergelegd in het kader van een asielaanvraag dienen van coherent en overeenstemmende verklaringen vergezeld te gaan om hun geloofwaardigheid te behouden. Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept als eerste middel een schending in “van het recht van verdediging zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten”. Verzoeker stelt dat het beroep niet voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in deze wetgeving, in het bijzonder stelt hij dat hij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht. Dit recht wordt volgens verzoeker beperkt gezien de Raad geen eigen onderzoek kan instellen. Verzoeker wijst erop dat de invulling van artikel 47 gelijklopend is met de invulling van artikel 6 EVRM en dat dit laatste artikel niet alleen toegang tot de rechter garandeert, maar ook eisen stelt aan de rechterlijke toetsing van het overheidsoptreden; in het bijzonder moet de rechter op grond van artikel 6 lid 1 EVRM alle voor het betreffende geschil relevante vragen van zowel juridische als feitelijke aard kunnen onderzoeken. Om zijn betoog te ondersteunen, verwijst verzoeker naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omtrent de toepassing van dit artikel.

2.3. Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bovendien de volgende prejudiciële vragen te stellen aan het Europees Hof van Justitie: “Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat” en “Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten die nuttig zijn om de zaak te beoordelen.”

2.4. Met betrekking tot de prejudiciële vragen dient te worden opgemerkt dat de vraag of “de lidstaten dienen te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83” in casu niet dienend is, omdat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen precies dergelijk beroep bij een administratief rechtscollege met volle rechtsmacht, met name de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voorziet. Wanneer een richtlijn is omgezet in het interne recht kan deze niet

meer rechtstreeks worden ingeroepen, behalve om aan te voeren dat zijn omzetting niet correct zou zijn gebeurd (zie in dezelfde zin RvS 2 april 2003 arrest nr. 117.877 inzake la s.a. SOCATRA). De Raad stelt vast dat dit in casu niet wordt aangevoerd.

2.5. Verzoeker heeft de mogelijkheid om voor de Raad aan te tonen dat de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal niet steunt op werkelijk bestaande, concrete feiten die door hem met de nodige zorgvuldigheid werden vastgesteld. Onder verwijzing naar de klassieke definitie gegeven in het handboek van A. MAST (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2006, p. 1055, randnr. 1021) betekent "volheid van rechtsmacht", luidens de memorie van toelichting (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95), dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund. Door de devolutieve kracht van het beroep gaat de hele zaak immers over op de Raad met alle feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. De Raad onderzoekt bijgevolg of de feitelijke gegevens juist zijn, of die correct werden beoordeeld en of op grond daarvan niet in onredelijkheid tot een besluit is gekomen. In het kader van de uitoefening van deze volle rechtsmacht, heeft de Raad een annulatiebevoegdheid met terugwijzing en dit op twee limitatief bepaalde gronden (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, Vreemdelingenwet): omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld; en omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het feit dat de Raad bij een vastgestelde substantiële onregelmatigheid of het ontbreken van essentiële elementen waardoor hij zijn volle rechtsmacht niet kan uitoefenen, de bestreden beslissing vernietigt en terugstuurt naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en niet zelf een beslissing in de plaats stelt, komt niet tekort aan de eis van "volle rechtsmacht" (zie ook in die zin RvS over "volle rechtsmacht" arrest nr. 160.759 van 29 juni 2006, inzake LAMOEN; RvS 29 juni 2006, nr. 160.761; RvS 29 juni 2006, nr. 160.760, inzake Huybrechts).

2.6. Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid Vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, §1, tweede en derde lid van diezelfde wet aangezien deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008). Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Tenslotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

2.7. Het verdrag van Lissabon is op 1 december 2009 in werking getreden. Het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie werd weliswaar niet in het Verdrag opgenomen, doch het Verdrag bepaalt dat de Unie de rechten in acht neemt welke staan opgesomd in het Handvest, dat dezelfde rechtskracht heeft als bij de Verdragen het geval is. Deze verwijzing heeft aldus dezelfde juridische status als een opname van het Handvest in het Verdrag zelf. Gelet op de geciteerde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd en hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zodat het verzoek tot het stellen van prejudiciële vragen hieromtrent aan het Hof van Justitie wordt verworpen.

2.8. Dit klemt te meer nu verzoeker in het verzoekschrift niet ingaat op de motieven van de bestreden beslissing en zich beperkt tot enkele opinies.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker werpt in het tweede middel een schending op van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van het artikel 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

3.2. Verzoeker verwijst naar de *“bewijsregels die gevolgd dienen te worden in de context van de Conventie van Genève”* en de publicatie in 1998 van de UNHCR *‘Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims’*. Bovendien stelt het verzoekschrift dat *“Verzoeker erkent dat de bewijslast voor haar asielaanvraag bij hem ligt doch dat, gezien de uitzonderlijke omstandigheden van een asielaanvraag en de beperkingen die inherent zijn aan de asielaanvraag zelf, deze bewijslast genuanceerd dient te worden”* en dat *“de bewijslast vervalt voor een aanvrager die een waarheidsgetrouw feitenrelaas geeft over de aanvraag zodat er een op feiten gebaseerde beslissing genomen kan worden”*.

3.3. Verzoeker stelt dat *“(…) rekening gehouden met de feitelijke en persoonlijke omstandigheden van zijn zaak, zij door middel van zijn coherent en duidelijk verhaal heeft aangetoond dat hij vervolgd zal worden indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst, minstens dat een verder verblijf er ondraaglijk zal zijn”*.

3.4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Noch de Belgische wetgeving, noch de door verzoeker geciteerde UNHCR-teksten en rechtsleer verplichten de Commissaris-generaal alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn.

3.5. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt een kopie van een geboorteakte en van een nationaliteitscertificaat neer. De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën die gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien geeft verzoeker geen aannemelijke verklaring voor het feit dat hij zijn originele identiteitsdocumenten niet neerlegt en in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen. Dit klemt nu verzoeker (zie CGVS-verhoor) verklaarde met zijn eigen paspoort en een visum van Bangladesh naar India te hebben gereisd en zijn verklaringen over de geboorteakte en zijn geboortedatum tegenstrijdig zijn. Zo verklaarde verzoeker dat de geboorteakte begin 2008 werd uitgegeven omwille van de kiezerslijst (zie gehoorverslag CGVS, p.5) terwijl de akte op 20 augustus 2008 werd opgemaakt en op 25 december 2008 werd afgestempeld. Het is niet aannemelijk dat verzoeker zich hierover vergist temeer nu hij in mei 2008 Bangladesh verlaten had. Verzoeker legt dan ook een stuk neer dat strijdig is met zijn eigen verklaringen zodat hieraan geen bewijswaarde kan gehecht worden. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens het CGVS-gehoor een andere geboortedatum opgaf (26/02/1977) dan diegene die hij tot dan toe in de procedure had opgegeven, wat tevens de datum op het geboortecertificaat is (26/06/1977). Verzoeker kan geen duidelijkheid scheppen over de identiteitsdocumenten die hij in Bangladesh heeft achtergelaten. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielrelaas en de tegenstrijdigheid over verzoekers identiteitgegevens tast zijn geloofwaardigheid fundamenteel aan alsook de waarachtigheid van de verklaarde identiteit.

3.6. Verzoeker adstrueert evenmin zijn reisweg terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig van New Delhi naar Rome reisde met Qatar Airlines (zie gehoorverslag CGVS, p.12), op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt

verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker stelt tijdens het gehoor dat hij een directe vlucht heeft genomen naar Europa, namelijk "India, Qatar, Rome". Verzoeker beweert ongeveer vijf maand in Rome te zijn gebleven omdat hij onvoldoende geld had om de verdere reis te betalen. Uiteindelijk beweert verzoeker via een taxirit vanuit Rome met onbekende tussenstop in Brussel te zijn aangekomen. Verzoeker kent de naam niet van de smokkelaars die hem begeleidden en heeft evenmin kennis van de gegevens die vermeld werden op het valse paspoort waarmee hij de douane passeerde. Het enige wat verzoeker weet is dat de naam 'Mamun' op het paspoort stond en dat zijn eigen foto aan het valse paspoort was vastgemaakt. Het is een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteit- en reisdocumenten. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg.

3.7. De Commissaris-generaal hecht weinig geloof aan verzoekers asielmotieven die het gevolg zijn van zijn politieke affiniteit. Verzoekers kennis van de de Jatiya- partij is onvoldoende om zijn lidmaatschap hiervan aan te tonen. In het bijzonder ontbreekt verzoeker recente kennis terwijl verzoeker beweert sinds 1996 lid te zijn van de partij en aan alle activiteiten te participeren. Daarenboven stelt verzoeker dat partijleden meermaals in de bres zijn gesprongen voor hem en zijn reis naar Europa hebben betaald (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Verzoekers politiek profiel wordt niet ondersteund door zijn kennis. Verzoeker is onbekend met de vertegenwoordiging van de partij in het Bengalese parlement en in de regering. Evenmin is aannemelijk dat verzoeker niet weet dat de Jatiya-partij verkozen parlementsleden had na de verkiezingen van 2001 zoals blijkt uit de aan het administratieve dossier toegevoegde landeninformatie die verzoeker niet weerlegt. Het neergelegde partijattest van 2008 is onvoldoende om de ongelooftwaardigheid van de verklaringen te herstellen. Partijgetuigenissen hebben hoe dan ook geen officieel karakter zodat hun bewijswaarde slechts relatief is.

3.8. Daargelaten of verzoekers legale vertrek de waarachtigheid van zijn gerechtelijke vervolging ontkracht, kunnen aan de neergelegde juridische documenten geen geloof worden gehecht. Uit deze documenten zou een klacht tegen verzoeker als lid van de Jamaat-e-islami partij, door de vader van het ontvoerde minderjarige meisje moeten blijken. Zoals hoger reeds aangehaald laat verzoeker geen politieke interesse, laat staan politieke betrokkenheid blijken. Verzoeker is overigens geheel onbekend met de inhoud van de documenten die hij aanbracht. Voor zover verzoeker naar aanleiding van zijn vervolging documenten ontving en deze meenam op zijn vlucht en voorlegt aan de asielinstanties ter adstructie van zijn asielmotieven, is het redelijk te verwachten dat hij vertrouwd is met de inhoud ervan. Verzoeker is immers verantwoordelijk voor de neergelegde documenten en dient zich te vergewissen van de deugdelijkheid ervan. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verzoeker zich derwijze vergist en niet weet dat hij geen arrestatiebevel neerlegde en dat niet zijn Bengaalse advocaat de stukken opstelde. Verzoeker doet geen enkele poging de bestreden beslissing op dit punt noch op andere punten te weerleggen zodat deze dan ook overeind blijft te meer daar deze stukken niet ondersteund worden door coherente en geloofwaardige verklaringen. Ten overvloede kan worden gesteld dat verzoeker geen bewijs aanbrengt van de klacht die hij indiende omwille van mishandeling door familieleden van het meisje. Aan de door verzoeker neergelegde juridische documenten en partijstukken kan geen bewijswaarde worden gehecht daar deze niet ondersteund worden door geloofwaardige en coherente verklaringen en verzoeker zijn identiteit niet aantoont zodat evenmin komt vast te staan dat deze stukken hem aanbelangen.

3.9. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden overwogen wanneer het asielrelaas ernstig, gestaafd en eenduidig is, wat in casu geenszins het geval is. Verzoeker is op de essentiële punten van zijn asielaanvraag incoherent of ongelooftwaardig (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54) en verder blijkt hij eveneens tegenstrijdig over eenvoudige zaken zoals tot welke leeftijd hij naar school is gegaan (DVZ: 1985 en CGVS: 1989).

3.10. Verzoeker spreekt de informatie van de Commissaris-generaal, die werd toegevoegd aan het administratief dossier en die de Raad betrouwbaar acht, niet tegen. Verzoeker werkt niet uit met betrekking tot welke elementen de informatie foutief zou zijn noch legt hij zelf bijkomende objectieve informatie neer. De loutere bewering dat de bestreden beslissing allerm minst het relaas van verzoeker weerlegt, kan bezwaarlijk volstaan om de motivering van de Commissaris-generaal te vitiëren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan slechts vaststellen dat verzoeker blijft bij theoretische

beschouwingen met verwijzingen naar rechtspraak en rechtsleer maar niet in het minst duidelijk maakt wat hij aan zijn relaas had willen toevoegen, terwijl hij daartoe de mogelijkheid had middels het verzoekschrift en/of ter zitting. Hij licht evenmin concreet toe welke informatie niet onderzocht werd noch op welk punt hij zich niet zou kunnen verdedigen.

3.11. Ten overvloede kan worden gesteld dat zelfs indien de neergelegde juridische documenten authentiek zouden zijn -quod non-, dan maakt verzoekende partij nog niet aannemelijk dat haar vervolging in nexu staat met één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Verzoekers bewering als lid van de Jatiya-partij problemen te kennen met de partij Jamaat-e-islami kan allerm minst overtuigen zodat geenszins een politieke dimensie uit zijn relaas blijkt. De door verzoeker aangehaalde feiten, namelijk de ontvoering van een minderjarige, zijn in wezen gemeenrechtelijk van aard. Verzoeker beperkt zich tot het stellen dat de Raad zich ervan dient *“te vergewissen dat verzoeker geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar Bangladesh”* maar reikt geen enkel element aan waaruit zou moeten blijken dat hij in de negatieve aandacht staat van zijn overheid en waaruit een risico zou af te leiden zijn op een mensonterende behandeling. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn gerechtelijke vervolging een vervolging inhoudt in de zin van het vluchtelingenverdrag, noch dat er redenen zijn aan te nemen dat hij onterecht of onredelijk zwaar zal worden veroordeeld.

3.12. Verzoeker doet geen poging elementen aan te brengen ter weerlegging van de bestreden beslissing. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verzoeker brengt dan ook geen elementen aan die eventueel nader onderzoek vergen of waaruit zou blijken dat de in het administratieve dossier aanwezige informatie ontoereikend zou zijn.

3.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden vastgesteld dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoeker. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. In casu is verzoeker tegenstrijdig over zijn identiteit en legt hij geen originele identiteitsdocumenten met foto neer terwijl hij zakenman was en het land legaal heeft verlaten. Verzoeker gaat eraan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4 net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust.

4.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. De blote bewering *“Dat in elk geval wat de reden ook mag zijn van zijn veroordeling, het vaststaat dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Bangladesh zal worden opgesloten voor een zeer lange tijd in mensonterende omstandigheden”* wordt niet geobjectiveerd te meer nu verzoeker valse documenten neerlegt en hij niet aantoot in de negatieve aandacht te staan van zijn overheid.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006. De overige documenten en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

4.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK